

Wnioski ze spotkań Parafialnego Zespołu Synodalnego

Parafia Podwyższenia Krzyża Świętego w Krakowie-Sidzinie

Część I – Serce synodalności

Co w naszej parafii pomaga budować atmosferę zaufania, otwartości i szczerzej rozmowy, a co ją utrudnia?

W naszej parafii atmosferę zaufania, otwartości i szczerzej rozmowy budują przede wszystkim inicjatywy skierowane ku lokalnej wspólnotie oraz zaangażowanie osób, które podejmują odpowiedzialność za jej rozwój.

Ważną rolę odgrywa tu ksiądz proboszcz, który jako opiekun inicjatyw może nie tylko wspierać ich realizację, ale także uczyć, towarzyszyć i delegować zadania osobom gotowym do służby.

Sprzyja temu również widoczność osób zaangażowanych oraz jasne zaproszenie innych do włączenia się w życie parafii. Istotne jest także świadectwo dawane zarówno przez samych parafian, jak i przez zaproszonych gości. Dobrze wpływa na wspólnotę życzliwość wewnątrz grup oraz uczenie się odpowiedzialności za innych.

Pomocne byłoby również stworzenie przestrzeni sprzyjającej spotkaniu i lepszemu poznaniu się, na przykład w formie altany w przykościelnym ogrodzie.

Z drugiej strony budowanie takiej atmosfery utrudniają anonimowość, wybierana czasem z wygody lub z lęku przed obcymi, a także brak odpowiedniej przestrzeni do rozmowy i spotkania. Przeszkodą może być również narzekanie i szemranie, które często wynikają z braku możliwości spokojnego podzielenia się problemem. Dlatego tak ważna jest dobra organizacja wspólnoty, mądre wsparcie liderów grup oraz otwartość na dialog, dzięki którym parafia może stawać się miejscem prawdziwego spotkania i wzajemnego zaufania.

Co jest „sercem” synodalności w kontekście Dokumentu końcowego Synodu Biskupów i czy w naszej parafii istnieje „specyficzny styl życia i działania” właściwy dla procesu synodalnego?

Sercem synodalności w kontekście Dokumentu końcowego Synodu Biskupów jest przede wszystkim nasza osobista relacja z Bogiem, która powinna przykładać na jakość relacji z innymi ludźmi. Rozwija się to przez dawanie swoją postawą świadectwa i przykładu.

Podstawowym miejscem życia społecznego jest rodzina, która kształtuje naszą wiarę i przygotowuje nas do działania i służenia we wspólnocie Kościoła – najpierw na szczeblu lokalnym. Istotną rolę pełni tu klasyczna katechizacja, formowanie rodzin, rozeznawanie owoców działalności.

We wspólnocie Kościoła nieodzowne jest dbanie o jakość liturgii co przełoży się na uczenie się i czerpanie z niej.

Podstawa do zyskiwania zaufania to budowanie relacji osobistych na zasadach przejrzystej komunikacji, szczerości, uczciwości i otwartości.

Należy dbać o porządek ewangelizacji: najpierw moja relacja z Bogiem, potem z rodziną i bliskimi, na koniec wychodzenie do zagubionych. Potrzebna jest odwaga, aby poprzez świadectwo przyprowadzać ludzi do Kościoła. W budowaniu relacji konieczna jest także pokora i cierpliwość.

Istotna jest modlitwa, która często jest początkiem działania – zwłaszcza modlitwa za ludzi którzy nie są naszymi przyjaciółmi i z którymi się nie zgadzamy. Modlitwa powinna wypływać z uwielbienia Boga którego dobry przykład daje nam Maryja.